

Читання

Скільки на Землі іще цікавого!

Сьогодні
24.05.2023

Урок
№ 119

Всім.pptx
Нова українська школа

Робота з дитячою книжкою.
У колі друзів. Марина та
Сергій Дяченки «Літаючий
капелюх»

Сьогодні
24.05.2023

Дата: 26.05.2023

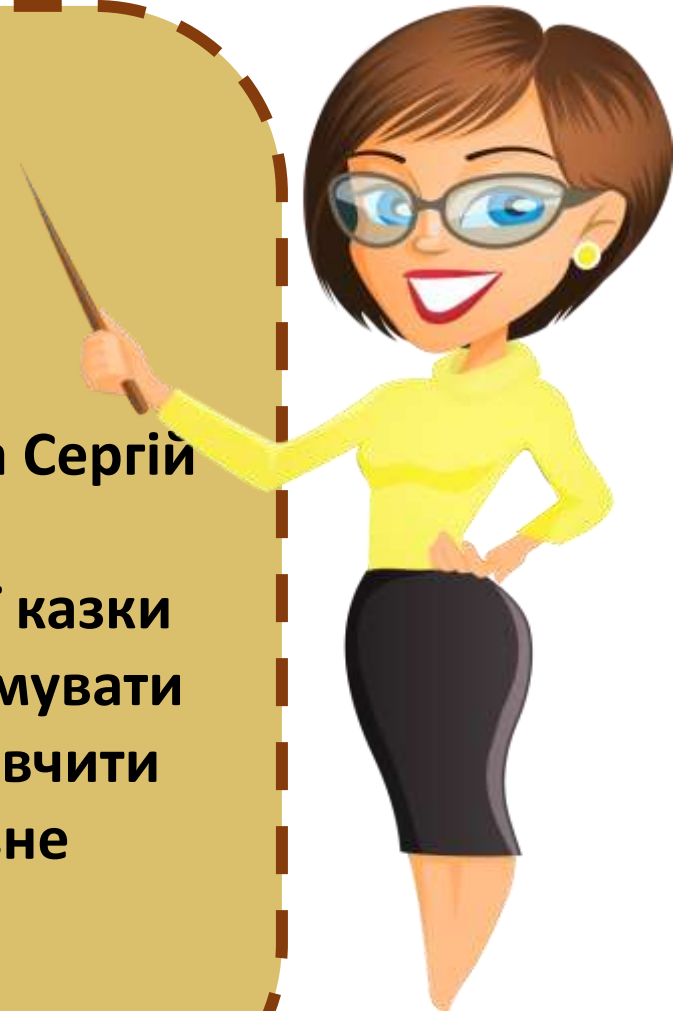
Клас: 2-А

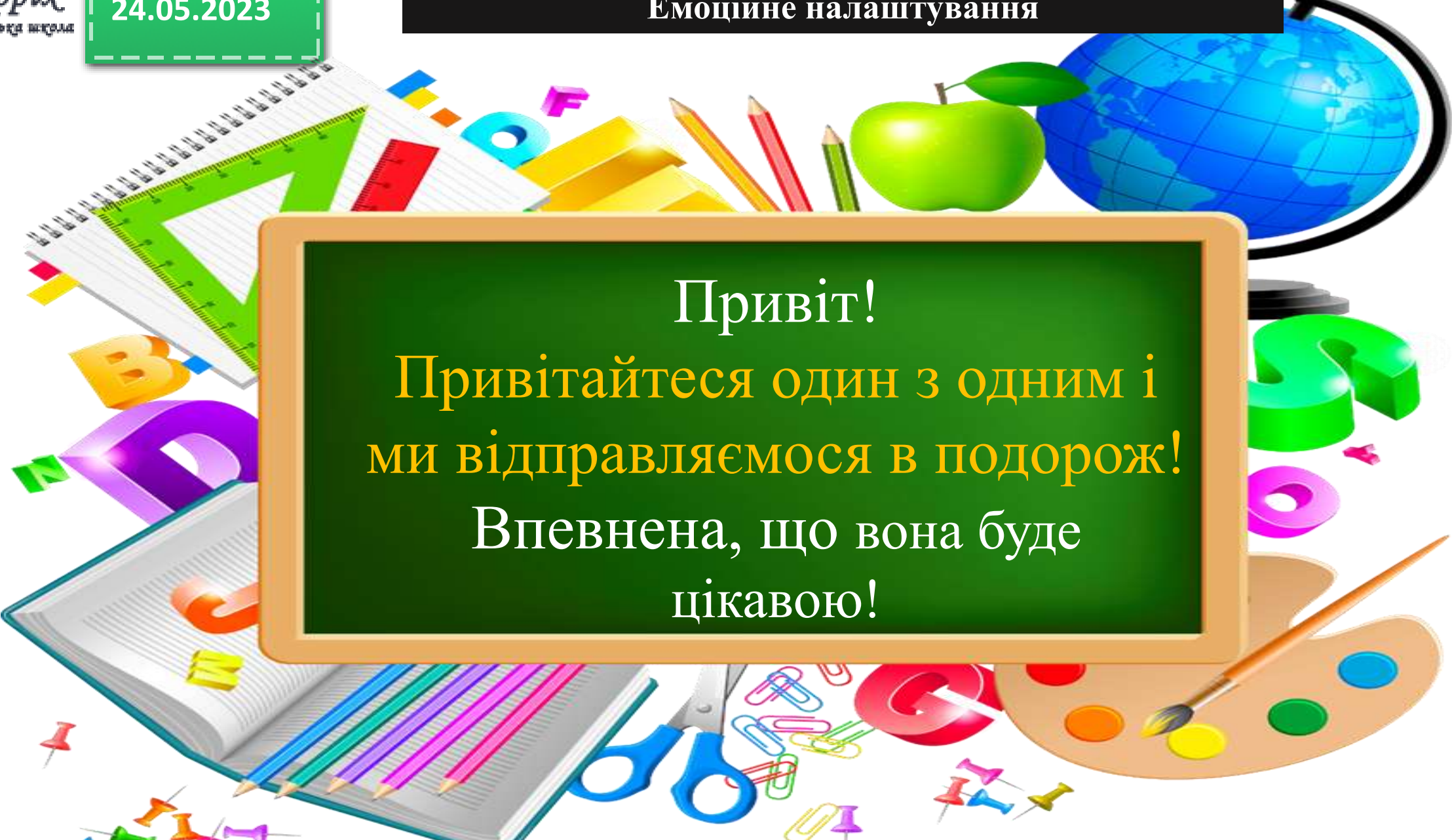
Урок: читання

Вчитель: Юшко А.А.

Тема. Робота з дитячою книжкою. У колі друзів. Марина та Сергій Дяченки «Літаючий капелюх»

Мета: продовжувати працювати над жанром літературної казки та ознайомити з творчістю Марини та Сергія Дяченки; формувати навички правильного і свідомого читання мовчки і вголос; вчити аналізувати прочитане; розвивати образне мислення, зв'язне мовлення, пам'ять; збагачувати словниковий запас учнів; виховувати бажання пізнавати навколишній світ.

Привіт!
Привітайтеся один з одним і
ми відправляємося в подорож!
Впевнена, що вона буде
цікавою!

Мати справжнього друга – велике щастя. З другом весело гратися і відпочивати, легко працювати і долати труднощі. Пам'ятайте: щоб мати друга, треба самому бути справжнім другом. Про цікаві пригоди однолітків ми прочитаємо в оповіданнях Марини та Сергія Дяченків.

**Сьогодні
24.05.2023**

Про творчість Марини та Сергія Дяченків

Марина та Сергій Дяченки — подружжя та співавтори, українські письменники-фантасти, сценаристи та редактори.

Автори понад 25 романів та понад вісімдесяти повістей та оповідань. Лауреати багатьох літературних премій у галузі фантастики. На Всесвітніх і Всеєвропейських зборах фантастів «Єврокон—2005» у Глазго Марину і Сергія Дяченків визнано найкращими письменниками-фантастами Європи.

Марина і Сергій говорять про себе, що пишуть в жанрі т. зв. «м-реалізму» («м», можливо, від слова магія. Вони не пояснюють значення цієї літери).

Жили-були два хлопчики, два братики. Один був дуже великий, йому було сім років, він ходив до школи і називався Гордійчик. А другий був просто великий, йому було п'ять років, і він ходив у садочок. Називався він Андрійчик.

Їхній тато був льотчиком і літав на літаку. Але не на звичайному пасажирському — ні, тато Гордійчика й Андрійчика літав на військовому літаку, а вони такі швидкі, що ніхто до пуття й не знає, які вони на вигляд. Кажуть, що військові літаки — зелені, з гострим носом, але хтозна? Лише придивишся, бува, до військового літака — а він уже й полетів. Ось які вони швидкі. А уявляєте, яким сміливим треба бути, щоб літати на такому літаку?!

А Гордійчикова й Андрійчикова мама працювала на комп'ютері, та не на простому, а на найрозумнішому; він знаходився в самому центрі Києва у величезному будинку з написом «Укртелеком». Цей комп'ютер був такий розумний, що міг через Інтернет з'єднати вас навіть з марсіянами.

Хлопчики дуже любили свого тата і свою маму, а ще вони любили свого дідуся, який жив у селі. Ось тому їм подобалося приїжджати до дідуся в гості. А в селі добре. По-перше, там кури ходять не як у зоопарку, а на волі, просто під ногами. По-друге, там молоко не з пакета, а з корівки чи навіть з кози.

Дідова коза називалася Ізабелла. Вона була добра, але іноді вредна. Андрійчик її трішки побоювався, та все ж любив — за молоко.

Влітку Гордійко з Андрійчиком зібралися до дідуся в гості. Гордійчик узяв вудочку, Андрійчик — відро й лопатку, і ще тато дав їм мобільчик. А про мобільчик історія особлива...

Ви, звичайно, знаєте, що мобілка — це така телефонна слухавка без телефону. Андрійчик, коли ще був маленький, думав, що коли від звичайного телефону відрізати слухавку — теж буде мобілка. Узяв і відрізав. Тільки слухавка дзвонити не захотіла, мобілки не вийшло, а мама з татом дуже розсердилися. Навіть страшно сказати, як розсердилися!..

Але і Андрійчик, і Гордійчик тепер знають: мобілка — то не просто відрізана слухавка, мобілка — це особливий телефон. Його можна брати з собою в поле, на річку — куди завгодно, він однак працюватиме без усіляких там шнурів і розеток.

І ось, коли хлопчики зібралися до села, тато дав їм з собою мобілку, але таку маленьку, що хлопчики назвали її лагідно — мобільчик. Тато сказав, що мобільчик допоможе їм почути одне одного, коли що. — Як це — «коли що»? — спитав Андрійчик.

А Гордійко промовчав. Він уже знав: якщо тато каже «коли що», то це означає: «Коли щось трапиться».

Але що може трапитися влітку в селі з двома великими хлопчиками? Особливо, якщо вони не самі, а з дідусем, з козою та ще й з Хвостиком? А Хвостик — то такий песик. Його так прозвали тому, що він хвостиком за всіма бігає і ні на крок не відстає. Та ще й увесь час хвостиком своїм помахує.

Одного ранку хлопчики пішли до річки. І дідусь пішов до річки — пасти козу. Коза, зрозуміло, теж пішла, а за ними за всіма Хвостик прихвостився. Гордійко узяв вудочку, банку з черв'яками і прозору торбинку — на рибу. Андрійчик узяв відерце й лопатку, щоб глину на березі помісити і з глини вареників наробити.

А ще Гордійко взяв мобільчика — про всяк випадок. Тато велів усюди носити його з собою.

Щоденні 5. Читання для когось. Опрацювання І частини оповідання Марини та Сергія Дяченків «Літаючий капелюх»

Прийшли вони до річки і кожен узявся робити своє: коза траву пощипує, дідусь газету почитує, Хвостик за метеликами ганяється, а Гордійко свариться з Андрійком, бо той своєю глиною воду скаламутив і тепер жодна рибинка не ловиться. А тоді набридло їм сваритися. Вареники не ліпляться, риба не клює, тож Андрійчик і каже Гордійкові:

— Давай татові подзвонимо. А Гордійко відповідає:

— Ти що! Тато суворо-пресуворо наказав не турбувати його з дурницями. А в нас якраз дурниці.

Ось коли що... І тільки-но він це сказав — почалося...

Як звіється вітер, як заколишеться трава, як захитаються дерева!.. Хвостик завив, коза бородою затрясла, дідусь газету випустив — і не дарма, адже саме тієї миті з'являється в небі величезний капелюх, летить над землею і сідає просто на траву!

«Оце дивина! — думають Гордійко з Андрійком. — Гарнесенький капелюшок — завбільшки, як дідова хата, залізний, та ще й з дверцятами». Цікаво, правда?

А далі закурився над капелюхом зелений димок, і відчують хлопчики, що стали вони легенькі, мов повітряні кульки, і що їх, наче пилососом, затує повітрям просто в той капелюх... І дідусь слідом за ними пливе, і Хвостик, і коза пливе — вим'я похитується, копита врізнобіч — мекає, бородою трясє...

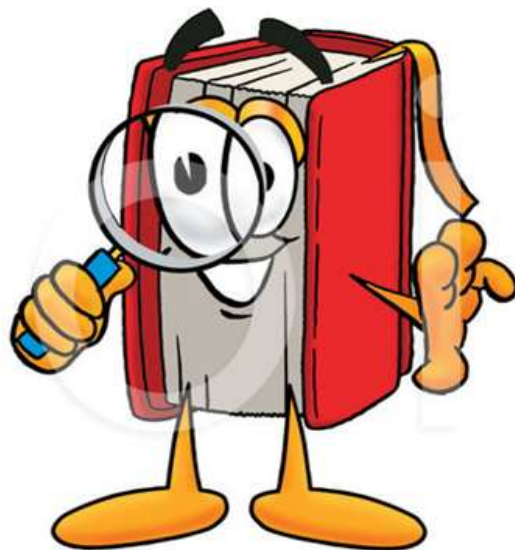
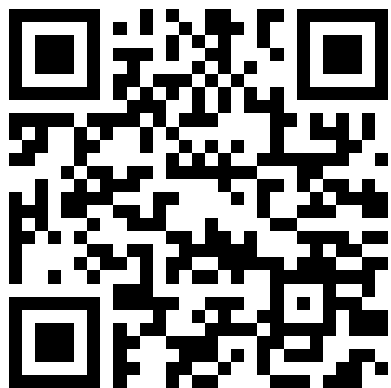
Не встигли хлопчики отямитись, як уся їхня компанія в капелюсі опинилася.

А в капелюсі тісно і повно-повнісінько маленьких таких зелених чоловічків — мовби яке дитятко з пластиліну їх ліпило, але невдало вийшло: кривенькі, тонконогі, носи стирчать, мов трубочки... І лепечуть вони: то «о-бо-бо», то «а-ба-ба», то «о-го-го». І нічогісінько ж не зрозуміло!

<https://vseosvita.ua/test/start/bgt166>

Відскануйте QR-код
за допомогою смартфона:

Сьогодні
24.05.2023

Рухлива вправа для очей.

Щоденні 5. Слухання. Опрацювання II частини оповідання Марини та Сергія Дяченків «Літаючий капелюх»

<https://www.youtube.com/watch?v=aMhBdKSzhSA>

А далі помістили їх усіх — і дідуся, і Андрійчика, й Гордійчика, і Хвостика, й козу — у велику прозору колбу. Виходить найголовніший зеленяк, ніс трубочкою: «О-хо-хо?» — питає. А коза Ізабелла: «Ме-е-е!»

А він вирішив, мабуть, що вона серед людей найголовніша, коли так сміливо з ним розмовляє. І знову питає: «У-зу-зу?»

А Ізабелла, знай, своє править: «Ме-е-е!..»

А він тоді своїм киває: хапайте, мовляв, козу, будемо з нею досліди робити. Зеленяки схопили козу й поволокли її в якесь крісло — таке, як ото зуби лікують. Коза зі страху аж упріла!

Дідусь перелякався, окуляри загубив, Гордійчика й Андрійчика до себе пригортає. Хвостик перелякався — перестав махати хвостиком і скулить тихесенько.

Андрійчик перелякався — тремтить, ось-ось заплаче. Гордійко, звичайно, теж страху наївся, але ж він був старшим сином військового льотчика і вже майже дорослим — сім років якне-як. Ускочили в халепу — треба якось виплутуватися. І саме тоді Гордійкові й згадалося татове коли що...

«Оце вже не дурниці, — подумав Гордійко. — Це ж і є оте що». І він сягнув у кишеню по мобільчик. А мобільчик наче цього й чекав — екранчик на ньому світиться, кнопки підморгують... Квапиться Гордійко — згадує, як його тато вчив. А коза Ізабелла тим часом з крісла: «Ме-е-е!»

А зелені до неї: «А-ля-ля!» — і якісь дротики до кози під'єднують. Андрійчик бачить, що брат не боїться, і теж посміливішав. Підказує, куди натискати. Дуже йому жаль кози. Хоч вона й вреднюща, однак непогана, і молоко в неї смачне... Чого вони до неї причепилися?! Викликає Гордійко тата, а гудка в телефончику немає. Не з'єднується мобільчик з татовим телефоном, хоч ти лусни!..

А зеленяки вже свій дослід починають. Мишками водять, на кнопки натискають. То на козу Ізабеллу подивляться, то на хлопчиків з дідусем поглянуть. А один побачив у Гордійка в руках мобільчик, носомтрубочкою засопів — і до нього! У хлопчиків душа в п'яти: відбере мобільчик — і кінець: завезуть Гордійка з Андрійчиком на далеку планету, і прощайте, мамо-тату!

І невідомо чим би це закінчилось, як раптом у зеленяка під ногами: хрусь! А це дідусеві окуляри знайшлися. Тобто хлопчики зрозуміли, що це дідусеві окуляри, а зеленяк не знав, що то таке. Відразу забув про мобільчик — окуляри в руках крутить. І таки не дурний — здогадався для чого окуляри! Козі Ізабеллі їх несе і на козячого носа начіплює. Коза в окулярах, уявляєте?

І раптом — чи то Гордійко якимось по-особливому антену повернув, чи мобільчик дуже сильно пожалів хлопчиків — лунає гудок у телефончику! Тоненький такий гудочок, мовби заспівав мобільчик, мовби ниточку протяг... Протяг ниточку, відшукує, де їхній тато на літаку літає. Шукає, шукає... Знайшов! — Алло! — каже тато.

А хлопчики у два голоси:

— Татку, татку! Нас зелені чоловічки в летючий капелюх піймали, і вже козу у сканер засунули!

— Що за дурниці! — каже тато, і голос у нього дуже сердитий. — Ви з вашими дурницями перебили мені важливу нараду!..

Щоденні 5. Слухання. Опрацювання II частини оповідання Марини та Сергія Дяченків «Літаючий капелюх»

— Татку, татку! — плачуть Гордійко з Андрійчиком. — Ми не жартуємо! Тут дідусь, його теж піймали! Якщо ти нас не врятуєш, то більше ніколи-ніколи не матимеш на кого сердитися!

А дідусь теж хотів щось сказати, проте не може й слова вимовити. Тільки покректує. Але тато й без нього вже зрозумів, що настало оте коли що, про яке він казав. Бо ж не будуть майже дорослі сини військового льотчика ні з того, ні з сього плакати.

— Так, — каже тато, — ваші координати? Тобто, де ви знаходитесь?

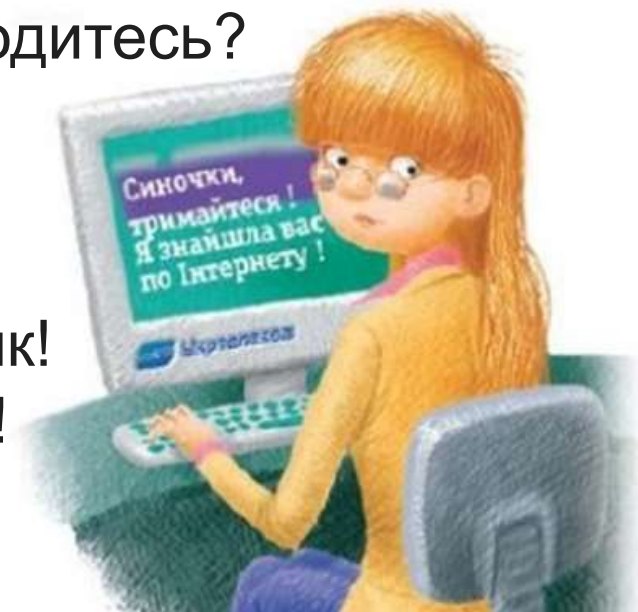
— У капелюсі... Тобто — в летючій тарілці...

— А окрім тарілки, ви щось бачите?

— Козу бачимо... Дідуся, Хвостика, зеленяків цих бачимо...

— Зрозуміло, — каже тато. — Тільки не вимикайте мобільчик!

За його сигналом ми з маминим комп'ютером знайдемо вас!

І в телефончику стало тихо, лише десь далеко-далеко
військові команди чутно, і як хтось на них відповідає:

«Слухаю!.. Слухаю!.. Буде виконано!»

Що тепер хлопчикам робити? Тільки чекати. А чекати все
страшніше — коза хоч і в окулярах, але мекає вже якось
дивно, дуже тихо і мовби спросоння. А ці зеленяки — навпаки
— розговорилися: і «и-хи-хи», і «о-цо-цо», і «у-тю-тю»...

Раптом на екрані мобільчика якісь букви з'являються. Добре,
що Гордійчик уже вмів читати! І Андрійчик, до речі, теж умів.

Але тільки по складах. Ось Гордійко читає: «СИНОЧКИ, ТРИМАЙТЕСЯ! Я
ЗНАЙШЛА ВАС ПО ІНТЕРНЕТУ! ТАТО ВИЛІТАЄ НА ДОПОМОГУ. МАМА».

Тут хлопчики на radoщах попідстрибували, обнялися. І даремно, бо зеленяк —
той, що на дідусеві окуляри наступив, — одразу ж здогадався, що це не просто
так. Носом-трубочкою засвистів — і знову прямує до Гордійка з Андрійчиком, на
мобільчик поглядає... Ось уже руку свою тоненьку простяг...

Але враз як закричать усі зеленьяки! Як кинуться до свого зеленого екрана — а там і великий екран був, Андрійко з Гордійком лише тепер його зауважили... І бачать хлопчики — на екрані літак військовий. Уперше в житті бачать його ось так близьенько! Ніс гострий, крила, як у коршуна, а на кабіні лев золотий намальований. І прапор український з тризубом.

— Татко! Це ж татко! — кричать Гордійко з Андрійчиком. — Це наш татко летить, чуєте, зеленьяки?! Відпускайте нашу козу!

А зеленьяки порадилися, побігали — і вилітає військовому літакові назустріч кругла така, уся в голках, наче каштан стопудовий, — вилітає інопланетянська зелена БОМБА...

Страшно, так Бомба зірвалася — і все небо ніби в темній фарбі, і літак не бачить, куди йому летіти...

Дурні зеленьяки! Не знають, що військовий літак і в суцільній темряві долетить куди треба. Для цього в його в кабіні прилади різні... Не допомогла бомба. Не відстає від летючого капелюха літаючий тато.

Тоді зеленяки швиденько по стільцях розсілися, та як натиснуть, як наддадуть швидкості! У хлопчиків аж дух захопило — так швидко летючий капелюх уперед помчав. Літак відстає, відстає, відстає... Страшно? А літак теж не простий. Він у десять разів швидше за будь-який їхній капелюх літати може. Просто це хитрість така: спершу ледь-ледь відстати, а тоді різко вперед — і готова мішень.

Ось лише Гордійчиків і Андрійчиків тато по капелюсі стріляти боявся. Адже там його синочки! А якщо в них потрапить — що тоді? Військові льотчики — вони все наперед розраховують... Ось тому почав тато довкола капелюха кружляти. То справа зайде, то зліва, то знизу вирине, то зверху наляже...Капелюх ухиляється, зеленяки зі страху геть позеленіли, а нічого не вдіють: не розуміють інопланетяни, чого від них хочуть. Тут Гордійко згадав, що йому тато про інтернет розповідав. Куди натискати, щоб мобільчик з маминим комп'ютером зв'язався. А мамин комп'ютер усі мови знає — може, й з інопланетянами розбереться? Згадав Гордійко і почав на кнопки натискати. А мобільчик і радий — вогниками переморгується, букви екраном біжать... І ось висвічується на екранчику: «О-мо-мо!»

Гордійко з Андрійчиком в один голос:

— О-мо-мо!

Зеленяки як стояли, так і сіли. А хлопчики далі:

— А-ра-ра!

Це означає: «Якщо ви негайно не приземлитесь і нас не випустите, то наш тато всіх вас накриє». А зеленяки, виявляється, не дурні. На екран поглянули, де літак військовий, на хлопчиків, на дідуся, на козу Ізабеллу... І поволеньки капелюх донизу пішов. Сів, на землі закріпився. Відчувають хлопчики, що стали вони знову легші за повітря, і той самий «пилосос», який у тарілку їх затягував, тепер назад на волю вивантажує — Гордійчика, Андрійчика, дідуся, песика Хвостика... А де Ізабелла?!

— У-гу-гу! — кричать хлопчики.

Це означає: «Якщо ви негайно не повернете нам козу, то всю вашу цивілізацію буде знищено за 24 земні години!» Тоді вилітає з капелюха, як на хмарці, коза і — плюсь на травичку, а очі в неї очамрілі. Ось і все.

Тільки-но випустили всіх, капелюх фіть — і в небо, і швиденько-швиденько почав зникати — розтанув, мовби й не було... Тут почулося завивання, гуркіт — і просто на поле літак приземлився. А військовим літакам однаково де сідати — чи земля, чи вода, чи поле з кукурудзою, тільки б корова не підвернулася чи там трактор. І вистрибує з літака тато, але не в льотній формі, а чомусь у сорочці з краваткою, і шолом у руках. Як кинеться він хлопчиків обіймати, і дідуся обіймати, і Хвостика..

А тут знову почулося ревіння мотора, і на поле увірвався великий джип, і з нього вистрибнула мама. Як кинеться вона хлопчиків цілувати, і дідуся цілувати, і тата, між іншим, теж цілувати... І навіть козу один раз поцілувала. — Молодці! — сказав тоді тато Андрійкові з Гордійком. — Ви — справжні герої! Як ви не розгубилися, не здрейфили? — Це все ви з мамою зробили... Та ще мобільчик. А ми — що?.. Ми нічого: ми тільки на кнопки натискали, — сказав Гордійко.

А потім у газеті написали: «Тато — військовий льотчик, та мама — інтернет-оператор Головного Комп'ютера країни, врятували від інопланетян двох своїх синочків, їхнього дідуся й козу Ізабеллу!» Все правильно, Хвостика тільки згадати забули. Але ці газети завжди щось не так напишуть..

Мобільчик став дуже знаменитий. А тато подарував Гордійкові з Андрійком два нові телефони, і навіть дозволив іноді дзвонити просто так, з дурницями.

Хвостикові вичесали з хвоста реп'яхи і сфотографували для собачого журналу. А коза... Тільки ви нікому не кажіть. Коза заговорила по-зеленяцькому... тобто по-інопланетянськи. Замість «ме-е-е» — то «е-ме-ме», то «и-ми-ми», то «у-му-му»... Андрійчик попросив дідуся нікому цієї таємниці не відкривати, бо коли довідаються вчені, то ще заберуть козу до свого інституту й почнуть її вивчати, як ті зеленяки..

А ввечері, коли небо ясне, коза Ізабелла любить посеред двору сісти і на зорі дивитися. Дивиться так зачаровано, печально, бородою потрушує, а іноді ще й зітхне: «Е-ге-ге»...Іщо вона має на увазі? Хтозна...

<https://naurok.com.ua/test/join?gamecode=3914665>

Сьогодні
24.05.2023

Пояснення домашнього завдання.

**Навчися виразно читати казку Марини та
Сергія Дяченків «Літаючий капелюх»**

Пройди тестування за покликанням

<https://naurok.com.ua/test/join?gamecode=3914665>

**Аудіо або відео запис читання уривку II
частини казки надсилай на освітню
платформу Human або ел. пошту**

allayushko123@gmail.com

Успіхів у навчанні!

